
DE WET VAN ZEVEN

door:

J. Knecht

*Miel
gescanmed*

Onlangs kwam in een gesprek de Wet van 7 ter sprake. Terwijl er naar mijn mening in de astrologie slechts sprake is van een Wet van $6 + 1$, zag mijn gesprekspartner daarnaast ook een echte Wet van 7 als reëel gegeven. Belangwekkend genoeg om bij dit onderwerp eens wat langer stil te staan.

Allereerst natuurlijk een duidelijke omschrijving van het verschil tussen beide wetten. De Wet van $6 + 1$ moet voor de W.v.A.-leden, naar ik veronderstel, gesneden koek zijn. Het zijn de twee driehoeken als spiegelbeeld door elkaar verenigd tot een zeshoek, resp. Zon, Vulcanus en Venus tegenover Saturnus, Jupiter en Mars met de Maan als psychische samenvatter. Een échte Wet van 7 is m.i. een zevenhoek, een verzameling van zeven evenwaardige krachten, die tezamen een eenheid vormen. Ik heb daar geen astrologisch equivalent voor, maar daar gaat de discussie dan ook over.

Velen zullen aanvoeren dat het getal 7, als zijnde waardevol, zo aanwijsbaar is in het menselijk bestaan en denken, dat men daar niet om heen kan. We hebben 7 dagen in een week, 7 kleuren van de regenboog, 7 chakra's, 7 geitjes en de wolf die ze op eet (verzameld, eigenlijk een $7 + 1$ dus), 7 kabouters en sneeuw-witje (zie hiervoor), periodieken van 7 jaar enz. enz.. Ik ken uiteraard al deze argumenten en heb ze zelf in het verleden met evenveel verve verkondigd. De vraag is echter wat dit met de astrologie heeft te maken en waar we de wijsheid vandaan halen om zoveel waarde aan het getal te verbinden.

Om met het laatste te beginnen, zowel de astrologie als de getallenleer vinden - althans voor zover op dit moment valt te achterhalen - hun oorsprong in het oude Babylonie. Sinds het spijkerschrift is ontraadseld is er veel meer bekend over het gedachtenpatroon van de Babyloniërs en hun rekenmethodieken.

Er is hierover nu lectuur beschikbaar, o.m. het zeer lezenswaardige boekje "De mythologie der Babyloniërs" van Hugo Winckler. (vertaling A. Bredenhoff, uitgeave HILHOF / Hattem).

Uit deze gegevens blijkt een vermenging van de toen geldende godenleer en de bewonderenswaardige waarneming van de beweging van de hemellichamen, alsmede het gebruik van twee getallen-systemen die in elkaar overliepen. Het gaat hier om het sexagesimale (zestigdig) en het decimale (tientalig) stelsel dat resp. aan het oudere volk van de Sumeriërs en aan de Semieten toegeschreven zou moeten worden. Het eerste stelsel correspondeert met de verdeling van de zonne-omloop in 12 delen, hetgeen tevens gerelateerd is aan de 12 volle manen (nu nog herkenbaar in onze klokken) en elk uur in 12 delen van 5 (het tweede grondgetal) dubbelminuten. Geconstateerd werd dat de zon 2 dubbelminuten of $1/30$ deel van het dubbeluur nodig had om de eigen doorsnede aan de hemelbaan af te leggen. Een verdere waarneming was dat de Maan bij de hoogste stand van de Zon slechts 5 tekens van dedierenriem tot de beschikking had voor het zichtbare deel van de omloop en 7 bij de laagste stand van de Zon. (Deze dag- en nachtbogen gelden uit de aard der zaak specifiek voor de breedtegraad van Babylon). Aangezien de Maan bij de Babyloniërs belangrijker was dan de Zon en daarom resp. het leven en de dood vertegenwoordigden werd 7 het getal van de Maan en 5 dat van de Zon. Herkenbaar bij deze $5+7$ deling van de dierenriem is dat bij het achtste teken (Scorpio) het leven overgaat in de dood en weer terugkeert bij het eerste (Ram). Door de gehele cirkel voorts in 4 kwadranten te verdelen, zichtbaar gemaakt in de 4 jaargetijden en Maanfasen, kreeg dit getal een $3 (12:4)$ een heilige waarde. Zo ontstonden binnen het sexagesimale systeem uiteindelijk de heilige getallen 3, 4 ($3+4 = 7$), 5, 7 ($5+7 = 12$) en 12 waaraan voor ieder een eigen en unieke waarde werd toegekend. (Bewust laat ik het decimale stelsel met haar eigen heilige getallen, die in de Kabbala zo volledig tot hun recht komen, in dit verband verder buiten beschouwing).

Binnen het sexagesimale stelsel kreeg het getal 7 nog een extra dimensie door de aanwezigheid van de "7 goden", de Zon, Maan en de vijf waargenomen planeten. Samen vormden zij de 7 treden naar het Licht, hetgeen architectonisch vorm kreeg in de trappyrampen (m.i.v. de toren van Babel), die spiraalsgewijs gebouwd werden met 7 niveaus. Van onderaf eerst toegewezen aan Saturnus en vervolgens aan Jupiter, Mars, de Zon, Venus, Vulcanus en tenslotte aan de meest volmaakte verschijning aan de hemel, de Maan.

Deze, in het kort geschetste, getallensymboliek van de Babyloniërs heeft zich door alle eeuwen heen staande gehouden, ook toen het aantal planeten wijzigde. Van mond tot mond doorgegeven, verwoord in verhalen, legenden en sprookjes bleef de heiligheid van de getallen tot een onaantastbaar bolwerk, dat kennelijk de basis vormde van ons denkpatroon.

De piano heeft nog steeds 7 witte en 5 zwarte toetsen (7 voor de Maan en 5 voor de Zon), de regenboog nog steeds 7 kleuren, het lichaam 7 chakra's en het leven wordt nog verdeeld in perioden van 7 jaar.

Het doet niets af aan mijn respect voor de kennis van de Babyloniërs als ik bij een aantal conclusies vraagtekens plaats en me huiverig toon voor een al te klakkeloos overnemen van de wijsheid uit het verleden. Dan zetten we ons eigen denken stil, terwijl we niet eens weten of die meesters uit vervlogen tijden wel de echte wijsheid bezaten en zo ja, of hun inzichten wel correct zijn weergegeven en van geslacht op geslacht correct zijn overgedragen. Vandaar toch wat kanttekeningen bij al die "zekerheden".

Van piano's heb ik geen verstand - dat is meer iets voor de astro-musicoloog - maar de regenboog heeft géén 7 kleuren, doch 6. Namelijk de 3 primaire kleuren + hun complete kleuren. In hun zuiverste vorm leveren ze als licht (geest) samen zuiver wit op en als verf (materie) zuiver zwart. In feite is de benaming gekozen op een moment dat het getal 7 nog alle heiligheid bezat. Waren de naamgevers Germanen geweest, dan hadden zij ongetwijfeld 8 kleuren benoemd overeenkomstig de 8 poten van het heilige paard Sleipnir van Wodan.

Ook de chakra's zijn onder te verdelen in $2 \times 3 + 1$ en wel in op de materie gerichte stromen van het stuit-, navel, en miltchakra, de op de hogere zaken gerichte stromen van het hart-, keel- en voorhoofdchakra, allen gestuurd en gevoed door het kruinchakra.

Deze laatste draagt zorg voor de reflexie (Maan) van en het contact met het Innerlijk Zelf (Zon).

Wat de perioden van 7 jaar betreft moeten we al heel voorzichtig zijn. Nemen we in onze samenleving al waar dat er een versnelling van de menselijke ontwikkeling plaats vindt, een dergelijk schema gaat zeer zeker niet op voor andere volken. Nemen we tenslotte de week van 7 dagen. Onze week moet ik zeggen, want weken van 5 (of 10), 6, 8 en zelfs 9 dagen komen ook in de tijdrekening van vroegere beschavingen voor. De vernoeming van de dagen naar de 3 grote lichten (Zon, Maan? Venus) en 4 kleine lichten (Vulcanus, of Mercurius, Mars, Jupiter en Saturnus) van de Babyloniërs is aanwijsbaar. Voor hen waren het goden en hun totale aantal een heilig getal, maar daaraan voor ons een diepere betekenis te hechten gaat m.i. te ver. Zo kunnen we nog heel wat kritische noten plaatsen bij diverse verschijningen van het "heilige" getal 7. Ik ben me zeker bewust van het feit dat het getal in vele levensbeschouwingen dermate ingebakken zit dat het moeilijk is om het kaf van het koren te scheiden.

Als astroloog is voor mij op dit moment de $2 \times 3 + 1$ de enige constateerbare en toepasbare realiteit. Tenzij er alsnog iemand met een combinatie van 7 gelijkwaardige, astrologische krachten komt die tezamen één geheel vormen.

Je weet maar nooit, natuurlijk.

- J. Knecht -

* * *